

[Waldorff]

være nogle af de dårligst stillede, som hr. Lawaetz taler om, gruppen mellem 35 og 50, der havde brug for efteruddannelse, men det kunne også være, at folk bare havde brug for at tænke sig om. Efter en lang række år på en arbejdsplads kan man godt føle sig mere eller mindre hjernedød over at stå og lave de samme ting, så det kan være godt at komme ud af det. Det koster rent faktisk ikke noget, for det eneste, der sker, er, at en af dem, der måske har gået arbejdsløs meget længe, kommer i arbejde i stedet for. Men det drejer sig altså her om den dér ideologi, og derfor kan man let få ørerne i maskinen, når man siger sådan noget.

Inger Harms (SF):

Når jeg har valgt at gå på talerstolen som privatist, er det, fordi jeg synes, debatten har koncentreret sig alt for lidt om de arbejdsløse, som ville få gavn af det forslag, SF her har fremsat. Den eneste, der lod til at have forstået, hvad det virkelig drejede sig om, var hr. Waldorff fra VS.

Det, det handler om, er jo et sabbatår til de travle og et job til de ledige. Jeg finder det indlysende, at mange af dem, der har fast arbejde, ville blive glade for at få et år, som de kan bruge til, hvad de vil: tage på højskole, rejse eller f. eks. være hjemme.

Det mest positive ved forslaget er dog, at en ledig kan komme et år i arbejde, vel at mærke i et rigtigt job, ikke blot som langtidsledig, hvor man i mange tilfælde bliver sat til arbejde, der ellers ikke ville blive gjort, selv om det efterhånden er mere og mere normalt, at de langtidsledige på grund af tilskuddene skubber de faste ud, men altså til et rigtigt job, hvor man igen skal tage et ansvar og vise, at man duer til noget.

Det er sådan her i samfundet, at man bliver vurderet efter sin tilknytning til arbejdsmarkedet. En direktør står der stor respekt om, og en kontorassistent nyder også en vis respekt – man tjener jo selv sin daglige løn – men de arbejdsløse føler ingen respekt fra nogen som helst. Mistænksomhed, smålighed, endda falsk misundelse møder de fra dem, der har arbejde.

Jeg føler, at jeg kan udtale mig temmelig generelt på dette område, da jeg selv har to år og syv måneders arbejdsløshed bag mig. Jeg var en af dem, der var så heldig at få et

11 måneders vikariat, og det kom netop, som jeg følte, jeg var gået i stå. Blot det at stå op om morgenen var en overvindelse, men efter de elleve måneder i et fast job følte jeg, at jeg havde fået en livsindsprøjtning, på trods af at jeg blev hældt ud igen bagefter og hele tiden vidste, at jeg ville blive det. Jeg havde fået en forstærket tilknytning til arbejdsmarkedet, som kunne komme mig til gode ved fremtidige stillingsansøgninger. Jeg havde fået nye venner og kammerater. Jeg havde fremfor alt fået en ny respit, indtil jeg blev langtidsledig. Det bedste var dog, at jeg havde haft lejlighed til at vise, at jeg kunne klare arbejdet tilfredsstillende, og derved igen havde fået troen på mig selv tilbage, noget, de fleste arbejdsløse hurtigt taber, hvis ledigheden varer mere end nogle få måneder.

Derfor er det så vigtigt at vedtage en sabbatordning for dem, der har arbejde, af hensyn til dem, der ikke har arbejde.

Steffensen (KrF):

Under henvisning til den debat, vi lige har overstået, vil jeg sige, at selv om man kan have megen sympati for forslaget fra SF om en sabbatordning, mener kristeligt folkeparti, at det er et spørgsmål, som aldeles klart hører hjemme i arbejdsmarkedets parters forhandlinger.

Man kan sige, at ved at spørgsmålet er rejst her, er det ligesom antydnet, at det er en problemstilling, vi ikke blot skal afvise. Det vil vi ikke gøre, men vi vil sige, at beslutningsforslaget, som det foreligger, må vi afvise, idet vi mener, at det skal foregå i arbejdsmarkedets parters regie. For at det skal komme til det, er det måske ganske godt, at det bliver vendt her i folketinget.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil starte med at sige tak til de ordførere, der har været velvilligt indstillet over for forslaget.

Man kan godt sige, at det er noget utraditionelt, men det er der i allerhøjeste grad behov for i øjeblikket. Allerede i 1976-77 diskuterede man dette forslag. Der var ikke fremsat forslag herom i folketinget, men fru Inge Fischer Møller havde nogle artikler, bl. a. i Politiken, hvor man drøftede det. Dengang var der godt og vel 140.000 arbejdsløse. I dag har vi godt og vel 200.000 mere,